

Abstrakt

Lyrická báseň *Méghadútam* beze sporu představuje jedno ze stěžejních děl sanskrtské kávjové literatury a vždy se těšila značné obliby jak v kruzích indických kávjových znalců, tak mezi západními badateli. Od svého vzniku byla opatřena četnými komentáři, z nichž lze jako nejvlivnější uvést komentář Mallináthův a Vallabhadévův. Práce si vytyčuje dva cíle. Za prvé představit základy teorie *alankáraśástry* s omezením na rané poetiky Dandina a Bhámahy a aplikovat jejich zásady na vybrané strofy z *Méghadúty*. Za druhé analyzovat, jak se k problematice alankár v *Méghadútě* staví komentátor Mallinátha, a taktéž zasadit jeho postoj do kontextu interpretace Kálidásova díla západními a indickými literárními vědci. Zatímco Mallinátha spatřuje u Kálidáasy značné množství komplexity v ohledu na užívání básnických tropů, obzvláště tedy dvojsmyslů či *śléś*, raná indologie měla tendenci nahlížet Kálidásu jako básníka, jenž se vyznačuje relativní jednoduchostí ve srovnání s pozdějšími sanskrtskými autory. Práce chce odhalit, nakolik samotný původní text poskytuje opodstatnění pro Mallináthův výklad, a také ilustrovat některé z ikonických, ale i sporných příkladů alankár v *Méghadútě*.

Klíčová slova

sanskrtská literatura, literární poetika, kávjá, alankára, Méghadúta, Kálidása, śléśa, Mallinátha, Vallabhadéva, Bhámaha, Dandin